

Arrest

nr. 42 276 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE & N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is het Rijk binnengekomen met een visum C geldig van 17 juni 2007 tot 8 juli 2009.

Op 7 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in opgaande lijn van zijn dochter die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 30 november 2009 wordt een samenwoningverslag opgesteld door de politie.

Op 11 januari 2010 worden bijkomende inlichtingen verschaft door de politie.

Op 13 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die op 5 februari 2010 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14.08.2009 door G.S. (...), geboren te K., op (...)1949 en van Armeense nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie :

Betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde :

Volgende bewijzen ten laste werden niet aangebracht :

Een attest van onvermogen in het land van herkomst ;

Een attest dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW ;

Een attest van ziektekostverzekering.

Bovendien blijkt uit het verslag van de politie van Dendermonde dd. 11.01.2010 met kenmerk 000042/2010, dat de schoonzoon van betrokkene niet meer bereid is om betrokkene te zijner laste te nemen. Na herhaaldelijke onverwachte woonstcontroles blijkt eveneens dat betrokkene niet meer aan te treffen is op het opgegeven adres.

Bijgevolg is niet voldaan aan de criteria gesteld in artikel 40 bis, § 2, 4 ° en artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom aan betrokkene geweigerd.(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Aangaande het voorwerp van het geding stelt verzoeker een eerste maal "dat verzoeker op 5.02.2010 kennis kreeg van de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken, met burelen gevestigd aan de Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel, waarbij verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten". Bij zijn uiteenzetting van de feiten stelt verzoeker het volgende: "Bij beslissing d.d. 13.01.2010, ter kennis gebracht op 5.02.2010, werd verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en werd hem het bevel gegeven het grondgebied te verlaten". De Raad wijst er evenwel op dat de bijgevoegde bestreden beslissing de "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten" betreft. Deze beslissing betreft het voorwerp van huidig geding. Inzoverre verzoeker meent een bevel om het grondgebied te verlaten te moeten aanvechten, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hem reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van verzoeker zodat het beroep aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting aangaande de inhoud van de verschillende aangehaalde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden om te genieten van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker citeert de bestreden beslissing waarin

onder meer het volgende wordt gesteld: *“volgende bewijzen ten laste werden niet aangebracht: een attest van onvermogen in het land van herkomst, een attest dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW, een attest van ziektekostenverzekering”*. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk kan bewijzen ten laste te zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde, zijnde zijn dochter. Verzoeker brengt hiertoe verschillende bewijsstukken naar voor. Verzoeker wijst in eerste instantie op stuk 3, het attest van onvermogen in het land van herkomst. Verzoeker stelt dat de koopakte d.d. 20.10.2005 meldt: *‘Alle bezittingen van meneer S.G. (...) worden volgens de wet overgenomen door de overheid en de boven vermelde personen worden hiervoor vergoed. (...) vanaf dit momenten hebben de boven genoemde mensen geen recht meer op de eigendomsrechten.’* Verzoeker betoogt dat deze officiële akte duidelijk een bewijs levert dat verzoeker onvermogen is in Armenië. Ten tweede wijst verzoeker op stuk 4, het attest dat verzoeker niet ten laste is van het OCMW. In dit attest verklaart de heer D.V.T., maatschappelijk assistent van het Sociaal Huis te Dendermonde *‘dat bovengenoemde persoon geen enkele financiële steun geniet/genoten heeft van het OCMW van Dendermonde’*. Verzoeker betoogt dat het dan ook duidelijk is dat hij niet ten laste is of geweest is van het OCMW. Ten derde wijst verzoeker op de stukken 5 tot 7 in verband met de ziektekostenverzekering. Verzoeker wijst erop dat zijn dochter zich samen met haar gezin en haar vader heeft aangesloten bij KliniPlan van de Bond Moyson. Bij de begunstigden staat verzoeker vermeld. Tevens wijst verzoeker erop dat hij op 14 december 2009 de jaarlijkse bijdrage van 25 euro voor het jaar 2009 heeft betaald aan de Zorgkas en dat hij sinds 25 augustus 2009 ononderbroken in het bezit is van een SIS-kaart. Verzoeker betoogt dat uit deze attesten blijkt dat hij een ziektekostenverzekering heeft afgesloten. Verzoeker concludeert dat de motivering dat hij niet kan beschouwd worden als persoon ten laste van zijn dochter dan ook niet strookt met de werkelijkheid.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 augustus 2009, op grond van artikel 40ter, juncto 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als bloedverwant in opgaande lijn van zijn dochter die de Belgische nationaliteit heeft. Uit het verslag dat werd opgemaakt bij zijn aanvraag blijkt dat verzoeker als bewijs van zijn bloedverwantschap de geboorteakte van zijn dochter, gelegaliseerd en met vertaling indiende. Daarnaast diende verzoeker zijn geboorteakte in, eveneens gelegaliseerd en vertaald, zijn nationaal paspoort, een attest van gezinssamenstelling, loonfiches van zijn dochter, een attest van de boekhouder aangaande de inkomsten van zijn schoonzoon, verklaringen van derden, rekeninguittreksels, en de huwelijksakte van de dochter en schoonzoon. Tevens wordt aan verzoeker gevraagd om een attest van ziekteverzekering en bewijzen ten laste bij te brengen vóór 14 november 2009.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, met de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Verzoeker dient aldus zijn bloedverwantschap met zijn dochter aan te tonen. Daarnaast dient verzoeker zich te voegen bij zijn dochter en moet hij aantonen dat hij ten laste is van zijn dochter en dat zij over stabiele regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering die de risico's van de betrokken familieleden dekt, beschikt.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“(...) Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie :

Betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde :

Volgende bewijzen ten laste werden niet aangebracht :

Een attest van onvermogen in het land van herkomst ;

Een attest dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW ;

Een attest van ziektekostverzekering.

Bovendien blijkt uit het verslag van de politie van Dendermonde dd. 11.01.2010 met kenmerk 000042/2010, dat de schoonzoon van betrokkene niet meer bereid is om betrokkene te zijner laste te nemen. Na herhaaldelijke onverwachte woonstcontroles blijkt eveneens dat betrokkene niet meer aan te treffen is op het opgegeven adres.

Bijgevolg is niet voldaan aan de criteria gesteld in artikel 40 bis, § 2, 4 ° en artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom aan betrokkene geweigerd.(...)”

De bestreden beslissing motiveert enerzijds dat verzoeker onvoldoende bewezen heeft ten laste te zijn van zijn dochter, ten eerste omdat hij geen attest van onvermogen in het land van herkomst, geen attest dat hij niet ten laste is van het OCMW en geen attest van ziektekostenverzekering bijbracht en ten tweede omdat uit het politieverslag van 11 januari 2010 blijkt dat zijn schoonzoon niet meer bereid is om betrokkene te zijner laste te nemen. Anderzijds motiveert de bestreden beslissing dat uit ditzelfde politieverslag van 11 januari 2010 blijkt dat verzoeker niet meer aan te treffen is op het opgegeven adres.

Eén van de voorwaarden is dat verzoeker zich dient te voegen bij het gevestigde familielid. Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift de motivering niet dat hij niet meer bij zijn dochter woont. Hij geeft ook geen reden op waarom hij op een ander adres woont. Deze motieven volstaan reeds om de bestreden beslissing te schragen, daar de voorwaarden van artikel 40bis en 40ter cumulatieve voorwaarden betreffen en hiermee wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden, wat niet wordt betwist.

Verzoeker betwist enkel het overtollige motief waar hij stelt dat hij wel degelijk kan bewijzen dat hij ten laste is van zijn dochter. Verzoeker brengt verschillende bewijzen bij die moeten aantonen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst, dat hij niet ten laste is van het OCMW en dat hij een ziektekostenverzekering heeft. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze documenten vóór 14 november 2010 heeft ingediend, de uiterste datum om bijkomende documenten in te dienen en/of vóór het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt deze bewijzen aldus voor het eerst aan naar aanleiding van zijn verzoekschrift. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze documenten. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aan. Verzoeker betoogt dat de formele motiveringsverplichting uiteenvalt in een evenredigheids- en draagkrachtvereiste. Hij adstrueert dit onderdeel als volgt:

“Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den

boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag om een verblijfskaart d.d. 14.08.2009 wordt geweigerd om reden dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden. Nochtans blijkt uit voorgaande dat wél voldaan werd aan de voorwaarden."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent daar hij ze betwist zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Verzoekers argumenten missen daarenboven feitelijk grondslag. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl, zoals reeds werd gesteld onder het punt 2, er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van verzoeker. Tevens missen verzoekers argumenten feitelijke grondslag waar hij beweert dat de beslissing zich beperkt tot het stellen dat de aanvraag om een verblijfskaart d.d. 14.08.2009 wordt geweigerd om reden dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden. De motieven van de bestreden beslissing zijn geenszins beperkt tot deze algemene conclusie doch zetten zoals uit het eerste middel is gebleken, uitgebreid uiteen waarom verzoeker geacht wordt niet aan de voorwaarden te voldoen. Deze motieven zijn specifiek betrokken op de zaak van verzoeker zodat ook geen sprake is van een stereotiepe motivering. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Verzoeker betoogt dat de minister zich uitsluitend gebaseerd heeft op het niet voldoen aan de voorwaarden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.

3.5. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste onderdeel is reeds gebleken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met alle aan hem ter kennis gebrachte stukken. Het feit dat verweerder volgens verzoeker niet van alle gegevens op de hoogte zou zijn, kan enkel worden geweten aan verzoekers eigen onzorgvuldigheid daar hij heeft nagelaten deze documenten ter kennis te brengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, ondanks dat hem uitdrukkelijk gevraagd werd bijkomende bewijzen naar voor te brengen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing niet uitgaat van een correcte feitenvinding of dat verweerder onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), met name het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en het recht om te huwen.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België. Door de handhaving van de bestreden beslissing en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé, gezins- en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt; Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich niet heeft gevestigd bij zijn dochter in functie van wie hij het verblijf van meer dan drie maanden heeft aangevraagd, wat ook niet wordt betwist. Verzoeker geeft geen nadere uitleg in welke mate er dan wel sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of een voldoende hechte relatie tussen verzoeker en zijn dochter. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003). Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker een gezin vormt met zijn dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog maakt hij niet aannemelijk in welke zin artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden. Verzoeker heeft het in zijn verzoekschrift over zijn aanvraag indienen in zijn land van herkomst en een tijdelijke verwijdering van het grondgebied doch de Raad stelt nogmaals vast dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van verzoeker zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. De Raad wijst er ook op dat de Raad van State meermaals geoordeeld heeft dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate waarin verzoeker eveneens de schending aanvoert van het recht op huwelijk in de zin van artikel 12 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Bovendien is er nergens in het dossier sprake van het feit dat verzoeker zou wensen te huwen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN